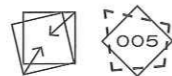
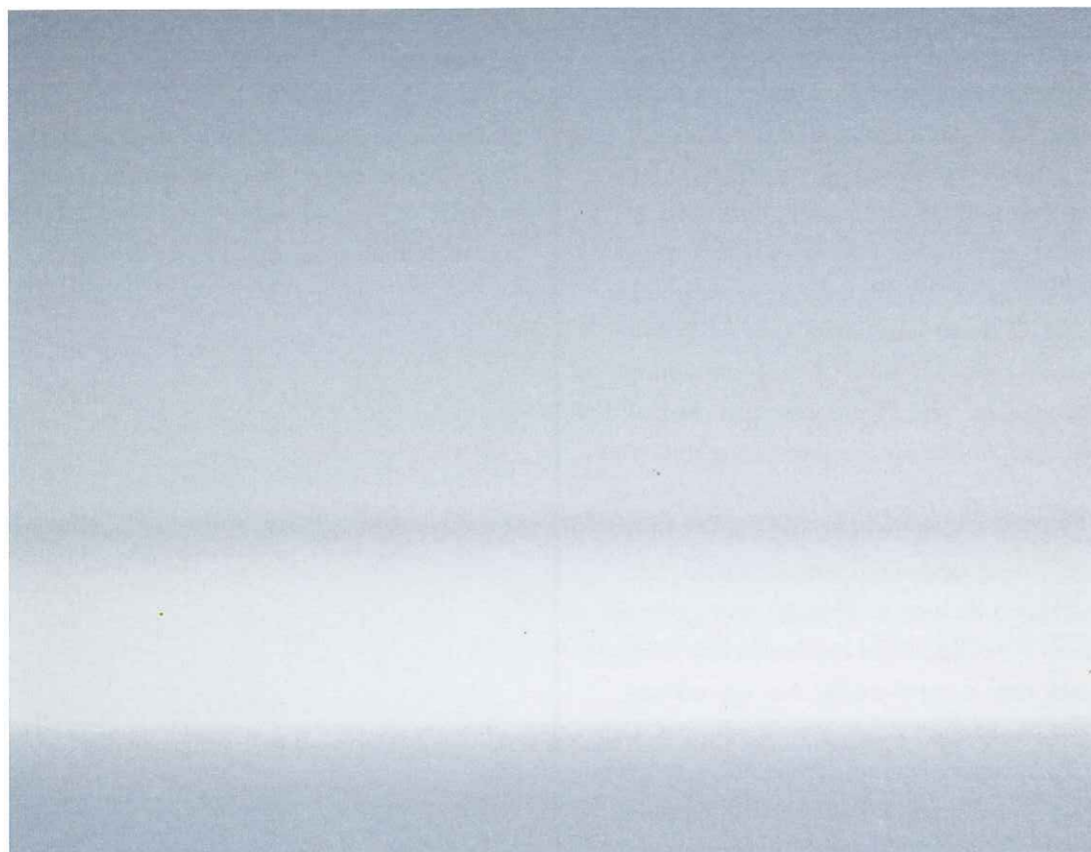

003

Willem van Althuis
Zonder titel, 1990

olieverf op doek

KORT NADAT DE TWEEDE Wereldoorlog in Nederland voorbij was, vertrok Willem van Althuis (1926-2005) richting Amerika, naar zijn oom Sjouke om daar zijn geluk te beproeven. Oom Sjouke was in het bezit van een *showfarm*, waar hij werk had voor Willem als boerenknecht. Veel

Europeanen vertrokken naar het 'land van de vrijheid', op zoek naar verloren dromen. Op de foto's die er van Willem zijn gemaakt in de jaren dat hij in Amerika woonde, is te zien dat hij geniet, lachend poseert hij in de mode uit die tijd: bloesje, leren laarzen, Willem van Althuis is een knappe boeren-

RODE WOLKEN, WITTE WOLKEN

knecht met een dun sigaretje in zijn mondhoek. Hij leert de taal spreken, accordeon spelen en zijn geest krijgt ruimte om te waaien. Na drie jaar besluit hij terug te keren naar Dronrijp, waar hij bij zijn ouders intrekt en de kost verdient met losse klussen. Tussen het werk door verzamelt Van Althuis een rijke collectie postzegels met als specialisatie Amerika, en leest hij de boeken van Wassily Kandinsky, de grote Russisch-Franse kunstschilder.

Door zijn postzegelverzameling leert hij Thom Mercurius kennen, de Friese kunstverzamelaar, kunsthandelaar, galeriehouder, curator, uitgever en museumdirecteur. Ze delen hun liefde voor de kunst, samen bezoeken zij tentoonstellingen en praten daar veel en diepgravend over. Willem laat Thom op een dag zijn tekeningen zien. Mercurius stimuleert hem om door te gaan. De eerste werken van Van Althuis zijn Friese landschappen, de molen, het kerkje en de haven, allemaal zeer gedetailleerd geschilderd. In het landschap is hij op zoek naar de grootsheid, het onverklaarbare, de grotere betekenis der dingen. Om het landschap een spirituele lading te geven gaat Van Althuis het vereenvoudigen. Hij schildert 'paartjes', waarin hij op het ene doek op een accurate manier het landschap schildert en daarna ditzelfde landschap terugbrengt tot horizontale banen, waardoor de horizon sterk benadrukt wordt en het landschap suggestiever wordt. Aan het einde van zijn schilderscarrière schildert hij geen 'paartjes' meer, maar enkel de sterk vereenvoudigde landschappen. Hij kijkt eerlijk naar zichzelf en de wereld, kleedt

haar uit tot de pure kern en laat haar naakt achter. Geen opsmuk, geen versieringen, geen poging haar mooier te maken dan ze is.

Voor Van Althuis was de zoektocht naar 'het grotere, het verhevener' het allerbelangrijkste in zijn leven. Lange tijd werkte Willem overdag als stratenmaker om geld binnen te brengen. Zijn vrouw belde de baas van Willem op, om te vragen of hij alleen mocht werken, zonder praten de collega's om zich heen, zodat hij in alle vrijheid en met ruimte in zijn hoofd alvast kon nadenken over zijn nieuwe schildertij.

RODE WOLKEN, WITTE WOLKEN